

Yorgun Masallarım Var Benim

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ekim 2020

Bir düşün ihlalidir tedirginliğim ve gönül torbamda sayısız kalp iken kap kaçma uğramış ve titizlikle yerleştiriyorum her birini göğün yamalı yaralarına ve itina ile yaşayıp ölüyorum da gün sonunda ve dün de ekili tüm vecizeler tomurcuklanıyor.

Bir kalıntı mı yoksa ruhum belki de kabir azabına denk düşen seneler en çok gecenin mahiyetinde biçimlenen duygularım elbette hecelere denk düşen...

Yorgun masallarım var benim herkesten sakladığım.

Ve yorgun masal kahramanlarım iken bana direktif veren ve itirazsız kabullendiğim benden yazmam adına ne isterlerken...

Ruhu çamurdan çıkmayan ölü sözcükler temizlemenin de mümkün olmadığı.

Elbet ilgi alanımda olmayan kötülük ve dengi ve kahırlarını taşımam adına taşlandığım gecenin de düğmelerini ilikleyip saygı duruşuna geçtiği sanırım asker torunu olmamın da bir etkisi var ne zamanki asker adımları ile ilerleyeyim ve telaşla inşa ettiğim binalar kiminin depreme dayanıklı olmadığı ve ufak bir sarsıntı ile yok saydığım sayfalarca yazı ve şiir.

Acımasızlığın doruğunda yaşamışken bir ömür ve acımadan kendimi cezalandırdığım belki de insanların cezalarından bana yansıyan ve kalp gözümle göz göze gelmeyi erteleyen kimse.

Bir o kadar kanaviçelerin kol gezdiği ve usulca onları okşayıp örterken sırma saçlarında kalemin bazen muzip bir kelam kendime güldüğüm ama sizlerin görmediği.

Ve öykündüğüm nice minval üstelik bire bir kendimle ilintili.

Bir rögar kapağı az evvel yuvarlanan ve içine düştüğüm bir boşluk cehennem dnyaya şartlarında neye denk düştüğünü bir şekilde öğrendiğim.

Sezilerimle yaşarken.

Sazımı da çalarken.

Belki de fildişi tuşlarında rahmeti piyanomun gezinen ellerim ve parmaklarıma kalemle vuran rahmetli piyano hocam: ah, hangi birini ansam da rahmetle hangi birine yeniden özlem mi duysam?

Çocukluğum ve de çorap sökücü gibi gelen sayısız başarı ve dert ve ölümcül bir diyetle diyetini ödediğim elbet çocukluğumda hatta bir ömür tabii olduğum askeri disiplin ve münafık gölgelerden çektiğim kâbuslarıma denk düşen binlerce detay oysaki ben değil miyim resmin geneline denk düşen? Ayrıntılarda boğulduğum.

Ve yine ayrıntılarda mutlandığım ve defalarca doğduğum.

Eşrafım belki de isyanın ta kendisi üstelik gözleri açılmamış yetim mizaçlar.

Bir çocuksam kefilim de rüzgârıma.

Bir yetişkinsem neye delalet bunca safiyet?

Bir romansam eğer sonunu nasıl tahmin edebilirim ki?

Rölantiye aldığım bir mizacım varsa eğer elbet aralıksız acı tüketmeli ve yazı üretmeliyim üstelik her fırsatta sevdiğim her fırsatta sadece kendime kızıp da yüklendiğim.

Bir mezarlık bekçisi olmayı elbet ben istemedim gelin görün ki etrafım ölümlerden geçilmiyor bu yüzden ölmeyi reddediyorum ne zamanki kalemi almayım elime ben zaten o mezarlığın yegane sakini ve de ölüsüyüm.

Başrolde olansa bunca öğreti ve değer başlığına sığan sayısız detay hatta yere göğe sığmayan bir o kadar ben de yere göğe sığamıyorum oysaki kozamdaki mevcut g/örüntü asla bunu söylemiyor ve kalemlerle raks eden en çok gövdemsiz salındığım bir hayal dünyası hani nerede ise uçsuz bucaksız bir yolda nereye gittiğimi bilmeden attığım o ilk adım ve ilk adım aslında aşılın kırk mil iken.

O kitap hala aklımda hani: hangi kitap mı?

“Psiko sibernetik” isimli o kitap büyük ihtimalle psikolojiye olan ilgime vesile olan ve ardı arkası eksilmeyen.

Hatta çok sevdiğim bir hocama da armağan ettiğim ve kadının sözleri hala kulağıma küpe beynimde ise mağlup gelmiş bir yenilgi.

Ne de olsa ikilem yüklü bir insanım ve tüm zıtlıklarla hemhal hala yükselenmediğim bir eksen ve envanter defteri dün de kaybolmuş ve hala girdi çıktı hesapları yapıp içimde saklı o T-cetvelini güncelliyorum.

Düşkünlüğüm kendime ve düşmanlığım yine kendime.

Tren kaçta varıp da istasyona sonsuzluğa yolcu taşıdı acaba ve asla da haz etmediğim tren yolculukları en çok da çocukluğumda yaşadığım sayısız gidiş geliş ve sonsuzluğa uğurladığım sayısız yolcu.

Romansın gizemi.

Rotamın da ihlali.

Rötarlı yazıyorum işte üstelik heba edilesi bir ömür de değilken öncemde saklı ne çok şey bir o kadar hiçliğe maruz kaldığım ya da varlığım tartıldığı ve hep de eksi hanede addedilen sahip olduğumu geç fark ettiğim artılarım.

Bir pil gücünde isem günümü yetmiyor.

Bir pulsam sadece bir pul elbet dün de kalmış pul koleksiyonum ve onları satıp da derin bir nefes aldığım...

Ne çok gidip gelmişliğim var sahiden antikacılara elbet ilk göz ağrım iken elden mutlulukla çıkardığım duvar piyanom ne de olsa oyun çocuğu iken ailemin dayatmasıyla sözüm ona ünlü bir piyanist olma aracılığıyla nasıl da fedakârlık etmişim çoğu şeyden üstelik bacak kadar boyumla uzanamadığım nota kitaplarım ve notaların bir nokta haline gelip gözümün önünde uçtuğu...

Bir denklem olduğumun bilincinde çıktım üstelik bu yola ve saf tuttuğum hangi bellek ve de bilgi pınarı ise yeni denklemler eklendi eski dertlerimle ve eşit sayıda denklem olduğu halde bir türlü çözemediğim şartlanmış bilinmezlikleri ama en çok da x-y eksenini sevdim hele ki denk düştüğüm hangi koordinatsa bir şekilde uzaklaşmak adına elbet kendimden uzaklaşmanın en güzel formülü iken içinde kaybolduğum bilgi okyanusu ve hala da derinlerden yüzeeye çıkamadığım...

Kendi derinliğimde boğulurken eşlik eden ne çok bilgi ve ben bildiğimi yeni yeni fark ederken ve daha nice farkındalık tüm dürtülerin öldüğü ve göğe yükselmek dışında hiçbir isteğimin de olmadığı elbet ölüm öncesi bir uçuş İlahi Aşkın ruhuma eşlik ettiği bu huzura da vesile iken ettiğim dualar ve elimden düşmeyen kalemin aslında bir metafor da olmadığı bilakis altıncı hissimle eşleşen...